

Hazatérés

PAPP DÉNES

Amikor Drótos Sanyinak nem sikerült megkapaszkodnia a városban, úgy döntött, egy ideig visszaköltözik szüleihez vidékre. Egy csótányokkal bélelt albérletben lakott az egyik lakótelepen. Egyik este összecsomagolt, kiment a vasútállomásra, és váltott egy jegyet kelet felé. Az utolsó járatok egyikére szállt föl azon a hétvégén, egy teljesen üres vagonban foglalt helyet. Műbőr, farost lemez és alumínium vette körbe. Egy sor negyvenes izzó világított. Még mindig jobb, mint a neon, gondolta Sanyi.

Az első megállónál négy fiatal szállt föl, két lány és két fiú, velük együtt utazott még az a két üveg pezsgő is, amelyet a fiúk végig ott tartottak kezükben, vagy valamelyikük szájánál. A lányok viháncoltak és letelepedtek a Sanyi mögötti bokszban, a fiúk követték őket. Trécseltek és nevetgéltek, Sanyi pedig örült és bosszankodott, irigykedve és gyűlölködve, de némán tanúskodott mások boldog pillanatai mellett, cinikusan és megvető módon nem csinált semmit, azon kívül, hogy az ablakra szögezte tekintetét. Kint alapvetően hideg téli éjszaka volt, konkrétan egy fekete négyzetet lehetett látni, de néha nem is oly távoli települések fényei bukkantak föl a semmiből, melyek első látásra rendszerint egy-egy kaotikus csillagkép benyomását keltették.

Hirtelen sötét lett az egész vagonban, Sanyi mögött felsikítottak a lányok. A síneket kísérő töltésen láthatóvá vált a többi vasúti kocsi fénye és néhány ember árnyéka. A fiatalok izgatottan kuncogva átvonultak egy még működő világítású szerelvénybe. Sanyi örült, hogy újra egyedül marad,

ráadásul tök sötétben. Történetesen pont ezek a körülmények passzoltak hangulatához. De nem tartott sokáig az idill. Három árny caflatott végig az ülésorok között. Már majdnem elvonultak, amikor az utolsó megfordult, mintha varázspálcával érintették volna meg a vállát. Sanyi nem látta a férfi szemét, de már biztosan tudta, hogy észrevették. Egy halk fütty, és már ott is volt mind a három. Egyik Sanyival szemben leült, a másik kettő, mint két szikla, elállták a bokszt kijáratát az ablakkal szemben.

Add már ide a telefonod, haver, anyámat akarom felhívni, hallotta a hangot szemből Sanyi. De okos legyél, hallod?

Sajnálom anyádat, de nincsen telefonom, mondta Sanyi.

No majd meglátjuk, mondta a szószóló, aztán felállt és egészen közel hajolt Sanyihoz, az orruk majdnem összeért, kezét a tarkójára szoritotta. Legyél okos, sziszegte, add ide azt a rohadt telefont!

Akár hiszed, akár nem, nekem nincsen telefonom, mondta Sanyi, majd ő is fölállt, a két hústorony nem moccant, az egyik a folyosókat figyelte, a nagyobbik, akinek kopasz fején éppen visszaverődött egy néptelen állomás sárgás fénye, az eseményeket figyelte.

Most ne mocoorgj, szólt a notórius telefonáló, és szakszerű mozdulatokkal motozni kezdte Sanyit, aki úgy állt ott, mint egy felhúzott rugó. Amikor a bokájához ért, nagy volt a kísértés, hogy térdét föllendítve, karjait ellentétes irányba mozgatva fejbe rúgja a nem kívánt taperolót. De nem kellett sokáig számolgatni az erőviszonyokat ahhoz, hogy mégis mozdulatlan maradjon, de ez a mozdulatlanság most megalázó volt, kínos és szégyennel teli.

Hova tetted, fiú, mormolta a kutakodó. Aztán fölegyenesedett és Sanyi táskáiban kezdett turkálni egyre hevesebben, az egyikből kirázta tartalmát, nagyrészt régi kazetták hullottak az ülésre és a padlóra, az angolszász progresszív zenétől a német újhullámon át egészen Bartókig.

Hagyd abba, emelte föl a hangját Sanyi, semmi értelme, mondtam már, hogy nincsen semmiféle telefonom!

Akkor adj pénzt, pénzed csak van, mondta emez, és mintha valami villant volna a kezében.

Annyi pénzem van, ami egy buszjegyre elég, nem fogom odaadni, mondta Sanyi.

Elég ebből, szólalt meg a kopasz, menjünk.

A telefonmániás kinézett az ablakon, aztán még egyszer Sanyi arcába tolt a képét, hogy újra elmondhassa, okos legyél, megértted? Aztán kipördült a bokszból, társával már elindultak az ajtók felé, hogyha megáll a vonat, leszálljanak. A kopasz Sanyi mellett maradt.

Nem ismerem őket igazán, mondta, csak hozzájuk csapódtam ma estére. Nem akarok balhét, felfüggesztettben vagyok. A nagyszájúnak adhatok egy pofot, ha gondolod.

Elvitték az egyik táskámat, mondta Sanyi. A szemem láttára.

Mi volt benne?

Egy cipő, és néhány törülköző.

Akkor hagyd a francba, nem éri meg.

A bűdös mindenségit, mondta Sanyi. Te meg mit adott itt a jó fiút?

Azzal összepakolta szétszórt holmiját, amelyeket jobban gyűlölt, mint valaha. Maradt egy hátizsákja, egy utazótáskája, és egy furcsa szerkezet, talán családi kempingeken használhatták régen, egy orosz csodamasina, amely rádió, magnó és tévé volt egyben.

Te is itt szállsz le, kérdezte a kopasz. Segítek vinni a csomagjaidat.

Sanyi értetlenül bámult az egykori ütlegektől hepehupás monstrum arcába. Nem kell, mondta.

De, mondta amaz. Azzal megfogta az orosz szerkentyűt. Ez meg micsoda, kérdezte. Életemben nem láttam ehhez foghatót.

Miközben leszálltak a vonatról, Sanyi még látta a táskáját messziről, a cipőre gondolt, azt szerette, Botond volt a márkanéve. Hogy mi, kérdezte, mert közben nem figyelt a kopaszra, aki idegesítően kedves és beszédes lett.

Azt kérdeztem, mikor megy a buszod tovább? Addig leülhetnénk a váróban.

Hogy mi, kérdezte újból Sanyi. Miért akarsz te leülni velem a váróban?

Hogy ne legyen balhé, érted. Ezek ketten még itt vannak az állomáson.

A váróban mindenki a szenes kályha köré csoportosult. Egy vénember éppen összepisálta magát részegen, senki sem figyelt rá. Néhány cigányasszony batyukkal, gyerekekkel, hazatérő melósok sörökkel.

Mennyiért adod ezt az izét, kérdezte a kopasz, miután leültek.

Nem eladó, mondta Sanyi, miközben arra gondolt, hogy mennyire fárasztó az élet. Tudom, miért vagy velem, szólt. Azért vagy itt, hogy nehogymint kedvem támadjon szólni itt valakinek a vonaton történekről.

Én csak nem akarok balhét. Te pedig majd szépen hazamész, és elfelejted ezt az egészet.

Amikor felszállt a buszra, a gyári munkások már telelehelték az ablaküveget. A kopasz ragaszkodott hozzá, hogy segítsen feladni a csomagokat. Miután elindult a járat, hosszan integetett még az egyre távolodó megálló gyér fényű lámpája alól. Sanyi arra gondolt, hogy ezt már végképp nem kellett volna.

